

Arrest

nr. 99 540 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. SHONIA loco advocaat V. BAUWENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van wijk Hay Tameem, Mosul (Centraal-Irak). Op 28 maart 2012 zou u op straat, toen u op weg was naar uw werk, in wijk Hay Nour zijn tegengehouden door zes gewapende mannen. Ze zouden u met een vuurwapen hebben bedreigd, u hebben geslagen, geblinddoekt en gehandboeid en u vervolgens in hun wagen hebben meegenomen. Na een rit van ongeveer een half uur zouden ze u uit de wagen hebben gehaald en u een gebouw hebben binnengeleid. Vervolgens zouden ze u meegedeeld hebben dat u Abu Osama zou ontmoeten. Nadat uw blinddoek werd verwijderd zou u oog in oog gestaan hebben met deze Abu Osama. Hij zou u meegedeeld hebben dat hij en zijn kompanen behoorden tot de groepering ‘Dawlat al Iraq al Islamiya’ en dat ze veel informatie over u hadden. Abu

Osama zou u vervolgens duidelijk gemaakt hebben dat u voor hem informatie moest verzamelen over de gemaskerde militairen en peshmerga's die de controleposten in de buurt van uw woning in Hay Tameem bewaakten. Ook zou hij u de opdracht gegeven hebben inlichtingen in te winnen omtrent leden van de Shabak-gemeenschap in uw wijk die geregeld brandstop vervoerden naar Iran. U zou aanvankelijk gezegd hebben dat u geen contacten had met deze mensen en dus geen informatie had over hen. Hierop zou Abu Osama u hebben gezegd dat hij wist dat u na uw werk geregeld in een winkel kwam waar ook de bewakers van de controleposten kwamen. Abu Osama zou u hebben opgedragen u in het geheim te informeren over de identiteit, de adressen, het werkschema, etc. van deze personen en deze informatie vervolgens door te geven. In de loop van de week volgend op uw contact met Abu Osama zou iemand u komen opzoeken in het atelier waar u werkte en u, onder het mom van een herstelling die moest uitgevoerd worden, weglukken uit het atelier. Vervolgens zou u deze persoon de door u verzamelde informatie moeten meedelen. Alvorens u te laten gaan zou Abu Osama doodsb bedreigingen hebben geuit ten aanzien van u en uw familie. Eén à twee uur na uw ontvoering zou u opnieuw zijn geblinddoekt en naar de wijk Al Rifaq zijn gebracht waar u uit de wagen werd gezet. U zou naar uw werk zijn gegaan en uw baas, Q., hebben ingelicht over het gebeuren. Uw baas zou u hebben aangeraden uzelf in veiligheid te brengen. Nadat uw baas u uw achterstallig loon zou hebben uitbetaald zou u naar uw woning zijn teruggekeerd en ook uw familie hebben ingelicht. De dag nadien zou u Hay Tameem verlaten hebben en naar Zakho, Noord-Irak, zijn gereisd. Twee dagen later zou u op legale wijze Turkije zijn binnengereisd. In afwachting dat uw familie de nodige financiële middelen voor u kon verzamelen zou u twee maanden in Istanbul verbleven hebben. Kort na uw aankomst in Istanbul zou uw broer u hebben gecontacteerd met de melding dat Qahtan in het atelier een dreigbrief op uw naam had gevonden. U zou uiteindelijk een smokkelaar hebben gezocht en op 22 juni 2012 Turkije per boot verlaten hebben. Na een vijftal dagen zou u in Frankrijk zijn aangekomen en u zou vervolgens per trein naar België zijn verdergereisd. U zou op 27 juni 2012 in België aangekomen zijn en diende op 28 juni 2012 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw origineel Iraaks paspoort, uw originele Iraakse identiteitskaart, een dreigbrief, een kopie van de woonstkaart op naam van uw moeder, een kopie van de woonstkaart op naam van uw vader en een kopie van een voedselrantsoenkaart en een verzendingsbewijs van TNT."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie voor subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor de terroristische groepering ‘Dawlat al Iraq al Islamiya’ die u als spion wilde inschakelen en u met de dood bedreigde indien u niet met hen zou meewerken. Volgende bedenkingen kunnen echter worden gemaakt bij uw verklaringen.

Zo is het vooreerst opmerkelijk dat de mannen van ‘Dawlat Iraq al Islamiya’, die u op straat tegenhielden, niet gemaskerd noch vermomd waren. U verklaarde weliswaar dat u hen slechts gedurende een korte periode zag omdat u quasi direct geblinddoekt werd, maar de vaststelling dat deze personen toch het risico zouden nemen dat u, of toevallige passanten op straat, zich mogelijks hun gezicht zouden herinneren of herkenbaar zouden zijn, is weinig aannemelijk. Dat de persoon die u vervolgens ontmoette, Abu Osama, daarenboven gedurende één à twee uur met u een gesprek voerde, u hierbij uitgebreid de kans gaf om zijn uiterlijk in u op te nemen - u verklaarde immers zelf dat u hem nog zou herkennen indien hij voor u zou staan (zie gehoorverslag CGVS p. 10) - u spontaan meedeelde tot welke groepering hij behoorde én u vervolgens inlichtte over zijn plannen, i.c. het straffen van die mensen over wie u informatie moest verzamelen, kan echter ten zeerste worden betwijfeld. Dat een gewapende groepering zoals ‘Dawlat al Iraq al Islamiya’ op een dermate ondoordachte en amateuristische manier te werk zou gaan en u, zonder enige vermommen en zonder zich omtrent uw eventuele loyaliteit en betrouwbaarheid te informeren, deelgenoot zou maken van hun plannen is geenszins aannemelijk. Ook al zou Abu Osama u duidelijk hebben gemaakt dat u de politie niet mocht verwittigen en u hen niet mocht verraden, er kan toch worden verwacht dat hij en zijn kompanen niets aan het toeval zouden overlaten en alles in het werk zouden stellen om de risico's alsnog te worden herkend en/of verklikt tot het minimum te beperken. In het licht van bovenstaande doet uw voorstelling van de feiten dan ook ten zeerste vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen.

Voorts kunnen er ook vragen worden gesteld bij het feit dat u geen enkele van de personen die u kende en over wie u informatie moest verzamelen heeft ingelicht omtrent het plan van ‘Dawlat al Iraq al Islamiya’ om hen te straffen (zie gehoorverslag CGVS p. 16). U verklaarde nochtans dat drie van de bewakers aan de checkpoint vrienden van u waren. U kende hun namen, i.c. de broers Ghanem Adnan en Diab en Walid Ali, en preciseerde hierbij dat u hen reeds kende van vroeger daar ze ook afkomstig waren van de wijk waar u vroeger woonde én dat het heel goede vrienden van u waren (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Voorts verklaarde u ook dat u iedereen werkzaam aan de Koerdische controlepost kende daar het allen mensen uit uw wijk waren (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dat u, die in zo'n ernstige mate de groepering ‘Dawlat al Iraq al Islamiya’ zou vrezen dat u direct besliste uw land te verlaten, uw goede vrienden en/of uw kennissen uit de wijk niet op de hoogte brengt van het gevaar dat zij lopen, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Dat u niet de tijd nam om te

wachten tot de volgende dag om hen te informeren, kan nog tot op zekere hoogte worden aangenomen, maar er kan toch minstens van u verwacht worden dat u, nadat u uw eigen leven in veiligheid bracht, zich de moeite zou getroosten om, desnoods via uw familie en/of voormalige werkgever, minstens uw drie goede vrienden in te lichten van het gevaar dat ze liepen. Uw stelling dat het niet uw taak was hen te beschermen en dat uw vrienden wisten dat hun job een risico inhield (zie gehoorverslag CGVS p. 16), is toch wel een zeer botte opmerking in het licht van uw eerdere verklaringen dat Abu Osama de intentie had ondermeer de personen die aan de controleposten stonden - waaronder dus ook uw vrienden - te doden (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Uw nalatigheid uw vrienden ook maar te proberen op één of andere manier te verwittigen, doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde gebeurtenissen.

Voorts kan nog worden gewezen op uw gebrekkige kennis betreffende de evolutie van uw problemen sinds uw vertrek uit Irak. Behalve dat uw broer u in Turkije liet weten dat uw voormalige werkgever in het atelier een dreigbrief, die aan u gericht was, had gevonden, blijkt u voor het overige over bitter weinig informatie te beschikken. Zo heeft u allereerst geen idee van de exacte inhoud van de dreigbrief. U zou vernomen hebben dat een zekere Abu Osama doodsbedreigingen ten aanzien van u had geuit, maar verklaarde voorts uitdrukkelijk niet naar de preciese inhoud van de dreigbrief te hebben gevraagd (zie gehoorverslag CGVS p. 5 en 14). Voorts heeft u geen idee of de mannen van 'Dawlat Iraq al Islamiya' nog naar u waren komen vragen vóór ze de dreigbrief in het atelier achterlieten én u blijkt ook hiernaar geen enkele navraag te hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Ook blijkt u geen weet te hebben van de eventuele maatregelen die uw voormalige werkgever zou nemen voor het geval iemand van 'Dawlat Iraq Al Islamiya' alsnog naar u zou komen vragen in het atelier en u heeft op geen enkel moment nog contact opgenomen met uw voormalige werkgever om te horen of de mannen van 'Dawlat al Iraq al Islamiya' nog naar u waren komen vragen, zelfs niet nadat u via uw broer vernam dat een dreigbrief in het atelier was achtergelaten. U stelde hierbij zelfs uitdrukkelijk dat u hiernaar niet gevraagd heeft omdat, ook al zouden ze nog zijn langsgeweest in het atelier, uw vroegere baas die mensen toch niet zou herkennen (zie gehoorverslag CGVS p. 13 en 14). U erop gewezen dat het toch van belang kan zijn voor uzelf om te weten of er nog naar u wordt gezocht of gevraagd in Irak, gaf u het ontwijkende antwoord dat u geen geld hebt om te bellen. Er voorts op gewezen dat u wel contact heeft met uw broer en hierbij de mogelijkheid geopperd dat uw broer toch contact kan opnemen met uw vorige werkgever - uw broer werd immers ook door hem ingelicht omtrent de dreigbrief - om na te gaan of u nog gezocht wordt, wees u erop dat uw broer niet durft buitenkomen. U er tot slot op gewezen dat uw broer toch kan bellen met uw voormalige werkgever, repliceerde u vervolgens dat de telefoonlijnen worden afgeluisterd. Dat uw telefoonlijn dan wel deze van uw voormalige baas zou worden afgeluisterd is echter een loutere veronderstelling die u op geen enkele manier kan staven (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Gezien u even later tijdens het gehoor opwierp dat uw broer - van wie u aanvankelijk verklaarde dat hij niet durft buitenkomen - af en toe klusjes doet in de wijk, werd u nogmaals gevraagd waarom het dan toch niet mogelijk is voor uw broer om uw voormalige baas te contacteren om zich te informeren omtrent de evolutie van uw problemen en na te gaan of u alsnog gezocht wordt in Irak. Ook werd u gevraagd waarom het voor uw andere broer, die in Nabi Yunis woont (zie gehoorverslag CGVS p. 4), niet mogelijk zou zijn navraag te doen bij uw voormalige werkgever. Merkwaardig genoeg repliceerde u ditmaal dat u het onmiddellijk zou navragen indien het CGVS u daar de tijd voor zou geven (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Dat u er enerzijds van overtugid bent dat het onmogelijk is om informatie te verkrijgen en geen vragen mag of durft stellen, maar even later bereid bent direct te proberen of u enig nieuws kan bekomen, wijst er wel degelijk op dat u tot op heden zonder meer nalatig was en geen interesse had in de eventuele nasleep van uw (beweerde) problemen. Ook dit is een sterke indicatie dat uw verklaringen niet op de waarheid berusten.

Daarenboven, en volledigheidshalve, dient nog te worden vastgesteld dat u in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord heeft gerept over de dreigbrief die uw voormalige werkgever in zijn atelier zou hebben gevonden. U hiermee geconfronteerd, merkte u op dat de tolk of de ambtenaar op de DVZ mogelijks een fout maakte (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Erop gewezen dat uw verklaringen u werden voorgelezen op de DVZ, dat u deze ter goedkeuring ondertekende én bij aanvang van het gehoor op het CGVS stelde dat het interview op de DVZ goed verlopen was, merkte u op dat u niet meer wist of het goed verlopen was (zie gehoorverslag CGVS p. 1 en 16 en 1). U kan uiteindelijk geen aannemelijke uitleg geven ter rechtvaardiging voor deze toch wel flagrante omissie tussen uw opeenvolgende verklaringen. Gezien deze dreigbrief één van de kernelementen uitmaakt van uw relaas, kan toch worden verwacht dat u hiervan ook melding zou gemaakt hebben tijdens uw interview op de DVZ.

Het feit dat u thans een dreigbrief voorlegt, kan bovenstaande bevindingen niet weerleggen. Dient vooreerst te worden benadrukt dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer deze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu geenszins het geval. Daarenboven dient nog te worden benadrukt dat, gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat het in

Irak mogelijk is om alle soorten documenten tegen betaling te krijgen, Iraakse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben. De informatie waarop de het CGVS zich baseert, werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat uw beweerde asielaanvraag ten eerste kan worden betwijfeld.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Met uitzondering van de maand maart 2012, toen er in Ninewa één zware aanslag werd gepleegd, blijft de provincie Ninewa relatief goed gespaard van grootschalige aanslagen. Van april 2012 tot op heden was de situatie er niet uitzonderlijk en bleven grootschalige aanslagen uit. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Ninewa is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort en identiteitskaart hebben enkel betrekking op uw persoonsgegevens en deze staan niet ter discussie. Zonder uitspraak te doen over de authenticiteit van de kopieën die u voorts nog voorlegde, i.c. de voedselkaart en woonstkaarten van uw ouders, dient te worden vastgesteld dat deze stukken

geen enkel verband houden met de door u aangehaalde asielmotieven. Het verzendingsbewijs van TNT toont tot slot aan dat u post werd opgestuurd vanuit Zakho, een gegeven dat evenmin wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6. Het komt aan verzoeker toe om de voormelde motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De algemene bewering dat de motivering te abstract is, te theoretisch en dat onvoldoende rekening werd gehouden met de schrijnende realiteit waarin verzoeker verkeert volstaat daartoe uiteraard niet. De stelling dat de verwerende partij een verkeerde interpretatie heeft gegeven aan zijn verklaringen en onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn opmerkingen en argumenten, zonder dat daar enige concrete toelichting bij wordt gegeven, is evenmin van aard om de motieven te ondermijnen.

2.7. Verzoeker stelt dat een aantal zaken niet correct werden vertaald door de tolk, die niet alles wat hem door verzoeker werd opgedragen heeft gezegd tijdens het interview. Verzoeker geeft zich echter over aan een blote bewering zonder meer. Dat de tolk zijn rol niet naar behoren zou hebben vervuld, blijkt nergens uit het gehoorverslag. Aan verzoeker werd gevraagd of hij de tolk begreep en werd gemeld dat eventuele problemen betreffende de tolk gemeld moesten worden. Aan het einde van het gehoor werd verzoeker nog eens gevraagd of hij alle vragen en de tolk goed had begrepen, waarop hij stelde alles heel duidelijk te hebben begrepen en de tolk heel goed te hebben begrepen. Van communicatieproblemen tussen verzoeker en zijn tolk is dus geen spoor terug te vinden en verzoeker brengt daarover geen begin van bewijs bij. Daarbij komt nog dat op geen enkele wijze wordt toegelicht welke verklaringen dan precies verkeerd of niet zouden zijn vertaald, zodat de Raad het raden heeft naar de mogelijke impact daarvan op het geheel der motieven. Verzoekers grief is derhalve geenszins aangetoond.

2.8. Verzoeker betoogt voorts dat het feit dat de leden van de groepering niet gemaskerd waren absoluut geen reden is om aan te nemen dat van enige bedreiging geen sprake kan zijn. Met dit argument weerlegt hij evenwel niet de pertinente bevinding in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat een gewapende groepering zoals 'Dawlat al Iraq al Islamiya' op een dermate ondoordachte en amateuristische manier te werk zou gaan dat zij, zonder enige vermomming en zonder zich omtrent zijn eventuele loyaliteit en betrouwbaarheid te informeren, verzoeker deelgenoot zou maken van hun plannen, nu er kan worden verwacht dat men alles in het werk zou stellen om de risico's om alsnog te worden herkend of verklikt tot het minimum te beperken.

2.9. Voor verzoeker zo stelt hij verder, is het bijna onmogelijk zich te informeren in zijn land van herkomst. Eén en ander heeft uiteraard te maken met de aanslag op zijn broers. Verzoeker overtuigt niet: hij verklaarde dat zijn broer hem in Turkije liet weten dat een dreigbrief die aan verzoeker was gericht was gevonden door zijn voormalige werkgever, en stelde voorts tijdens het gehoor niet naar de precieze inhoud ervan te hebben gevraagd. Dit wijst op een desinteresse die de ernst van de vermeende problemen dermate relativeert dat de geloofwaardigheid ervan wordt ondermijnd. De aanslag op zijn twee broers en het overlijden van één van hen –nog daargelaten de vraag of deze zijn aangetoond- kan bezwaarlijk als argument worden gehanteerd om te vergoelijken dat verzoeker zich, op het ogenblik dat hij het bericht kreeg over de dreigbrief, niet verder informeerde over de inhoud ervan. Voorts blijkt verzoeker geen navraag te hebben gedaan naar het feit of de mannen van 'Dawlat Iraq al Islamiya' nog naar hem waren komen vragen voor de dreigbrief in het atelier werd achtergelaten, en heeft verzoeker op geen enkel moment nog contact genomen met zijn voormalige werkgever, zonder dat daar enige aannemelijke uitleg voor werd gegeven, zoals dat uitgebreid in de motieven van de bestreden beslissing werd toegelicht. Ook werd reeds in deze beslissing vastgesteld dat verzoeker in de vragenlijst van de dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over de bewuste dreigbrief, terwijl dit één van de kernelementen is van zijn asielrelaas. Aangezien van een asielzoeker in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij alle belangrijke gebeurtenissen aangaande zijn asielrelaas op een coherente wijze zou weergeven en dit telkens wanneer hem dat wordt gevraagd. De vaststelling dat verzoeker dat niet heeft gedaan, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.10. Omwille van hetgeen voorafgaat, en mede gelet op het feit dat een aantal pertinente motieven van de bestreden beslissing door verzoeker ongemoeid worden gelaten, zodat ze onverminderd overeind blijven, is de Raad van oordeel dat het asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is. Verzoekers bewering

dat er wel degelijk geloof aan moet worden gehecht nu blijkt dat één broer van verzoeker is doodgeschoten en een andere ernstig gewond is geraakt, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker legt ter zitting stukken neer waarover hij stelt dat het ene een proces-verbaal is waaruit blijkt dat de broers werden beschoten en het andere een medisch rapport in verband met het overlijden van één van de broers. De Raad stelt evenwel samen met de verwerende partij vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad deze stukken niet in overweging te nemen.

2.11. Verzoeker acht artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, dan wel geschonden, maar geeft hieromtrent geen enkele uiteenzetting. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en de door hem niet-betwiste motivering aangaande de beoordeling van de asielaanvraag in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.12. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofd van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS